

Euskal Hazia elkarteak urtero idazketa txapelketa antolatzen du, aurten 11. edizioa da. Aurten 69 testu errezibitu dira, 200 ikasle inguruk parte harturik. Udan zehar, testu irabazleak Herrian agertuko dira.

Lorelinen ametsa

Behin bazen neska ttipi bat. Lorelin deitzen zen eta joslea zen. Larrun mendian bizi zen, etxe batean, arbolez inguratua. Lorelinek gatu beltza eta maltzurra bazuen. Aita eta amarik ez zuelakoz, gatu hori bere lagun bakarra eta han-

diena zen. Gaur, Lorelinek estalki eta lumatxa bukatu zituen. Denbora anitz hartu zuen obra horiek josteko; oso harro zen. Arrain ttipiak baziren lumatxaren gainean eta ardi beltz eta xuriak estalkiaren gainean. Arrats hortan, gatua lumatxa berriaren gainean lokartu zen, Lorelinen ohearen ondoan. Neskatzak amets bitxi bat egin zuen, dena nahastua. Atzari zelarik, oihalean abereak desagertu zirela konturatu zen. Lorelin biziki malerus zen, bere lan ederrak huts eta xuri zirelako. Gatua, leihotik begiratu, ardi artalde handi bat zelaietan eta arrain anitz errekan ikusi zituen. Kanpora lasterka joan zen animaleekin mintzatzeko eta haien konbentzitzeko berriz etxerat sartzea. Ilunabarrean, Lorelin bere ohean etzan zenean, ardiak eta arrainak estalki eta lumatxara itzuli zirela ikusi zuen. Pozik eta lasaitua, lokartu zen bere ardiak kondatuz. Egun hartatik goiti, abereak gauero ateratzen ziren; gatua ere, ez ehizatzeke baizik eta artaldean zaintzeko.

Eline Puyfaucon/Lorena Murillo, Sainte Marie eskola, Azkaine 3. zikloko irabazleak - taldeka

Euskal Hazia elkarteak urtero idazketa txapelketa antolatzen du, aurten 11. edizioa da. Aurten 69 testu errezibitu dira, 200 ikasle inguruk parte harturik. Udan zehar, testu irabazleak Herrian agertuko dira.

Gatu ameslaria

Behin bazen Oreo deitzen zen gatu lodil bat. Arratsaldean zen, aro txarra zen, euri eta haize anitz bazen eta gatuaren nagusiak ez zuen lanik. Bere ohean pausa baten egitea erabaki zuen. Oreo gatua ere kanapean goxoki pausatzen ari zen. Ametsetan ari zen: berinetik arrainak ikusten zituen. Gose zen, beraz arrain batzu arrantzatu zituen. Ur anitz bazen, ura bere gana azkar heldu zen eta itotzea beldur zen.

Bat-batean haizeak azkar ufatu zuen eta berinak ideki ziren.

Oreo iratzarri zen. Panikatua zen eta Amaia bere nagusiaren oherat lasterka joan zen.

Amaia 30 urteko emazte ederra zen, ile beltz luzeak zituen eta begi berdeak zituen. Erroman bizi zen. Amaia lo sakon batean zen. Bera ere, ametsetan ari zen: baserri batetara joan zen

eta ardi batzu ikusten zituen. Denetan ziren: kanpoan, saloian, ganbaran... Oreo Amaiaren ametsan sartu zen bainan ardiak ez zituen soportatzen. Sobera harrabots egiten zuten. Oreo kexatu zen eta ardi bat jo zuen bainan ardi guziak elkartu ziren eta bere gana etorri ziren. Gatua beldurtu zen eta egon gelara lasterka berriz joan zen. Bainan, ardiek gatuaren gibelatik segitzen zuten. Gatua hainbeste izitua zen nun aldirartu zen, eta kanapetik erori zen. Bere burua zolaren kontra kaskatu zuen eta berriz iratzarri zen.

Uffff!! Hatsu hartu zuen, ohartu zelarik amesgaixto bat baizik ez zela! Amaia jelki zelarik, bere etzanaldiko abenturak kondatu zizkion eta biak irriz karkailaka hasi ziren.

Eden Jovanovic - Darko Jovanovic - Unai Moujica - Aintzane Irazu Biscay - Unai Haristoy - Zélia García Alherra 3. zikloko bigarrenak - taldeka

Amets baten infernua

Euskal Haziak elkarteak urtero idazketa txapelketa antolatzen du, aurten 11. edizioa da. Aurten 69 testu errezipitu dira, 200 ikasle inguruk parte harturik. Udan zehar, testu irabazleak Herrian agertuko dira.

Lore deitzen naiz, eta barneko tenpesta bat bizitzen dut. Ez dakit noiztik hola nintzan. Hiru egun? Hilabete bat? Bi aste? Justu egun hortaz oroitzen naiz. Urtaren 23a... "Lore non zira? Ah geldil! Iziarazi nauzu! Are orain, joan behar dut. - O ezi! Otoi, ez zira hemen egoten ahal? - Badakizu joan behar dudala, nire aita-amak nire beha dira mendirat joateko! - Baina ortzantza bada! - Bai baina, ez dut nire aita aspalditik ikusi eta momentu bat familian pasatu nahi du! - Bon, adio beraz, eta ibilaldi on! - Milesker, adio eta bihar arte!" Bai, hor dut azken aldikoz nire lagun hoberena ikusi, Ainara deitzen zen. Arrats berean nire ama sartu zen, eta... "Lore, zato otoi! - Zer da? Kontzerturako lekuak ukan dituzu? - Ez, ez maitia... - Zer da beraz? - Ainara, Ainara hil da..."

Hor, nire zangoek laxatu ninduten eta erori nintzen, egiazki eta nire buruan. Lo egin nahi nuen dena ahanzteko, oihu egin nahi nuen nire zorigaitza deneri jakinarazteko eta beste gauza anitz egin nahi nituen, baina ez nintzen mugitzen ahal. Preso bat bezala nintzan, orduan lokartu nintzan. Hor zautan lehen aldikoz jin, nire amesgaixtoa eta egunero lo egin nahi dudalarik, berriz jiten zait gogora.

Amets horren gauza guzkiek niretako zerbait erran nahi dute. Ainarak, ardlek, arrainek eta mendiak. Nire aitamek beti erran zautaten irudimen sobera banuela. Hor iduritzen zitzaizdan nire irudimena nire kontra joaten zela. Infernu bat zen. Mendia hilkorra zen han baitzen hil. Ainarak, bere izena bezala, xoriak bere animale maiteenak baitziren. Dena berari lotua zen. Bukatzeko, ardi bakarra, ni bezala, bakarra eta tristeena bainintzen.

Ez nintzen gehiago kolegiat joaten, ez eta nire ohetik ateratzen gainera. Egunkari eta asteak pasatzen ziren. Egun batez, nire ama ganbaran sartu zen eta, lehen aldikoz ixtripua danik, leihoak ideki zituen.

"- Maitia, norbait jinarazi dut. - Ez dut nehor ikusi nahil! Erran nuen. - Zazpi hilabete hola zirela, ez zirela zure ohetik ateratzen! - Zazpi hilabete!" Emazte bat nire ganbaran sartu zen. - Egun on! Uxue deitzen naiz, psikologoa naiz eta hemen naiz zu laguntzeko. - Milesker baina ez nau nehorik laguntzen ahal, ni haur ez naiz hemendik ateratzen ahal. - Nundik atera? - Nire infernutik. - Baina entseatzeko ahal giral!"

Orenak mintzatu ginen, orenak negarrez aritu nintzen. Egunkari batean idaztea proposatu zautan eta, hola hasi nintzen nire malurra idazten. Uxue joan eta, kalmeago senditzen nintzen eta sukaldaria jaitzi nintzen lehen aldikotz. Eskalerren behean gelditu nintzan, dena aldatua zen! Nire anai nire beldur zen, gatua ez zen gehiago umea eta aitaren ile xuriak ageri ziren! Orduan, berriz nigarrez hasi nintzen eta denak jin ziren nire tinkatzera. Beste egunetan nire ganbaran jaten nuen eta ez nuen denbora pasatzen ikusi.

Emeki emeki, egunez egun, nire

ohetik gehiago ateratzen nintzen eta batzuetan irri tipi bat eskapatzera uzten nuen nire anai edo gatuarekin. Baina gauean oraino irartzaten nintzen amesgaixotagatik. Hala ere, hastapenean baino azkarragoa senditzen nintzen.

Egun batez nire amak proposatu zautan erosketen egitera joatea berarekin, lehen aldia izanen zen etxetik ateratzen nintzela. Baietz erran nuen eta bitxi egin zautan baina hala ere, erran behar dut nitarik parte bat kontent zela ateratzea. Sartu eta harro senditzen nintzen eta nire ama ere. Zuentzat ez da deus baina niretako urrats bat zen libertaterantz.

Hilabeteak ez dudala nire egunkaria ideki, nola berriz hasi? Lehenik lagun berri batzuk nire bizian sartzen utzi nituen. Uxue beti ikusten dut, zeren eta ez bainaiz beti entsa senditzen, batzuetan oraino nire ganbaran gordetzen naiz. Bixia abxematen ahal duzue baina liburu batean esaldi bat abxeman dut laguntzen nuena: "Bizi izan baitzira aintzin, bizi zaiteke gero".

**Leira Alfaro,
Donostei kolegiola, Baigorri
4. zikloko irabazlea - bakarka**

Euskal Haziak elkarteak urtero idazketa txapelketa antolatzen du, aurten 11. edizioa da. Aurten 69 testu errezibitu dira, 200 ikasle inguruk parte harturik. Udan zehar, testu irabazleak Herrian agertuko dira.

Naiararen ametsa

Gaua besteak bezala zen, kalme zen. Naiara oheratu zen. Bere murruan, arrainak eta espiralak baziren. Bere mihisietan, marrazkiak baziren: ardiak, xoriak, hostoak eta arrain bat. Bere burdikoak marradunak ziren. Beltzak, xuriak eta marroinak ziren. Naiara lokartzen hasi zen eta amets bat bere buruan hasi zuen.

Bere ametsan, Naiara iratzartzen zen. Bere ganbaran zen eta marrazkiak berdinak ziren. Ganbararen atea ideki eta, larre handi bat ikusi zuen. Ganbararen marrazkiak baziren bainan bizidunak ziren. Ez zen etxerik bainan baserri bat ikusi zuen urrun. Ardiak baziren, hostoak belarrean eta xoriak zeruan. Urrunago, erreka bat bazen eta arrainak baziren. Momentu bat eta gero, gizon bat heldu zen baserri-
tik.

- Egun on! erran zuen gizonak. Nola deitzen zira?

- Naiara.

- Ni Bixente deitzen naiz. Zure ametsan gira, zure ametsetik ateratu nahi baduzu, baserriaren gibelean oiha bat bada. Harpe batean, belarra bada. Harpe hortara joan behar zira eta han, belarra hartuko duzu eta baserrira ekarriko duzu nire behientzat ez baitut gehiago belarririk.

- Eta belarra ez badut ekartzen, zer pasatuko da?

- Zure ametsan egonen zira betiko. Egun bat baduzu belarra ekartzeko.

Naiarak ez zuen bere ametsan egon nahi, beraz, segidan oiha-nera joan zen. Oiha ilunean zen. Oren erdi bat eta gero, Naiara oraino ibiltzen ari zen. Arbolak bakarrik baziren. Momentu bat eta gero, Naiarak arbola bat ikusi zuen eta arbolearen eskailerak baziren. Naiara arbolara igo zen eta etxola bat ikusi zuen tirolinarekin.

Naiara biziki kontent zen. Tirolina hartu zuen eta beste etxola batean lurreratu

idazle

zen. Naiara arbolatik jautsi zen. Eta ibiltzen segitu zuen.

Orenak pasatu ziren eta Naiarak belarririk ez zuen oraino aurkitu. Momentu bat eta gero, Naiara erreka baten aitzinean gelditu zen. Errekan, itsasuntzi puzgarri bat bazen arraunekin. Naiara itsasuntzi puzgarriara igan zen eta arraunekin aintzinatu zen. Hamar minutu eta gero, Naiara harpearen aintzinean gelditu zen.

Harpera sartu zen. Harpea iluna zen. Oren bat eta gero, Naiarak ez zuen oraino belarra aurkitu. Naiara igarobide hetsi batean pasatu zen eta gela batera heldu zen. Gela

horretan, belarra eta eskuorga bat baziren. Naiara biziki kontent zen. Denborarik ez gaitzeko, Naiarak segidan belarra eskuorgan ezarri zuen eta belarrarekin atera zen. Naiara mendi baten gainean zen. Elurra bazen eta elur-lerra bat. Naiara bere eskuorgarekin elur-lerrara igan zen eta jautsi zen. Bixenteren baserriaren ondora heldu zen. Bixente kanpoan zen, Naiara goaitatzen zuen.

“Biba zul” erran zuen Bixentek. “Belarra ekarri duzu. Milesker belarra ekartzeagatik. Ez nuen gehiago belarririk, beraz nire behiak gose ziren. Orain, zure ametsetik

ateratzen ahal zira”. Naiara iratzarri zen. Bere amak deitu zuen eskolara joateko. Eskolan, bere ametsa untsa zela pentsatu zuen eta bere ametsan egoitea nahiago ukanen zuen eskolara joatea baino.

Oihana Erramouspe Moussou
Donostel, kolegioa, Baigorri
4. zikloko bigarrena - bakarka